VERENIGING
OUD
SCHERPENZEEL

Groot Heintjeskamp

27e jaargang nr. 2
juni 2015

Klein Ruwinkel

Groo
Wolf

E

Berkhorst

27e JAARGANG nr. 2 ***juni 2015***

Vereniging Oud - Scherpenzeel

Van de bestuurstafel 3
Verslag jaarvergadering 3 maart 2015 4
Excursie naar Wijk bij Duurstede en Doorn 6
Activiteitenkalender 8
Avondfietstocht 26 juni 8
Open dag 12 september 9
Arie met de blikken 9
Feestmarkt 15
Scherpenzeelse boerderijen en hun bewoners 16

De kopij voor het oktober 2015 dient uiterlijk zaterdag
12 september 2015 a.s. te zijn ingeleverd bij de redactie.

Omslag:
Klein Ruwinkel, begin jaren zeventig. Zie het artikel *Scherpenzeelse boerderijen en hun bewoners,* pag. 16 e.v.

VAN DE BESTUURSTAFEL

Hoewel we veel informatie beschikbaar hebben in ons documentatie-centrum, bleef daar de belangrijkste informatiebron in deze tijd voor ons ontoegankelijk. Maar sinds kort hebben we in ’t Koetshuis de beschikking over internet dankzij de bereidwillige medewerking van onze buren. De Academie voor Psychodynamica is zo vriendelijk ons kosteloos gebruik te laten maken van hun internetverbinding. Uiteraard in beperkte mate. Daar zijn we hen zeer erkentelijk voor.

Dat het Scherpenzeelse bedrijfsleven ons welgezind is, heeft u op deze plaats en tijdens verenigingsavonden gelezen en gehoord. Daar is het niet bij gebleven, want kortgeleden hebben vijf plaatselijke ondernemers ons digitaliseringsproject van de Scherpenzeelse Krant financieel ondersteund. We willen Mandersloot Transport, Van Heugten Transport, Bouwbedrijf Robu, Tekelenburg & Advocaat en Studio Van Leuveren daarvoor hartelijk bedanken. Ook de gemeente Scherpenzeel heeft een flinke duit in het zakje gedaan, zodat we samen met het al eerder toegezegde bedrag van het Rabo Coöperatiefonds de Scherpenzeelse Krant tot ongeveer twee jaar geleden volledig kunnen digitaliseren en doorzoekbaar maken. U kunt daar over niet al te lange tijd veel plezier aan beleven!

Tijdens de open dag op 2 mei bezochten veel Scherpenzelers en oud-Scherpenzelers het Koetshuis waar een foto-expositie over 70 jaar bevrijding is ingericht. We zijn blij dat we die middag ook jongeren mochten verwelkomen die geïnteresseerd zijn in de geschiedenis van ons dorp. Een week later, op zaterdag 9 mei, zijn we op excursie naar Wijk bij Duurstede en Doorn geweest. Daarvan is een kort verslag te lezen in dit blad. Tijdens de feestmarkt was onze vereniging ook met een kraam en zelfs een weefgetouw vertegenwoordigd. Uitnodigingen voor de avondfietstocht op 26 juni en de open dag op 12 september zijn verderop in het verenigingsblad te lezen. Ons blad is natuurlijk veel meer dan een mededelingenblad. Dat kunt u constateren als u kennis neemt van de verschillende artikelen die, zoals het hoort, over de geschiedenis van Scherpenzeel gaan. Veel plezier bij het lezen daarvan.

Wim van den Berg, voorzitter.

VERSLAG JAARVERGADERING 3 MAART 2015

Opening en mededelingen:
In partycentrum Boschzicht woonden 115 leden de jaarvergadering bij.
De voorzitter Wim van den Berg heette iedereen van harte welkom en memoreerde dat wij ook dit jaar weer gewaardeerde leden hebben verloren door overlijden.
Hij vraagt of iedereen die een e-mailadres heeft dit wil doorgeven aan het bestuur.
Op dit moment zijn we bezig met het digitaliseren van de oude edities van de Scherpenzeelse Krant en daarvoor wordt het ontvangen bedrag van het Rabo Coöperatiefonds gebruikt.
Het aantal leden is in 2014 weer gestegen en bedroeg 816.
Hij bedankte de sponsoren die het mogelijk maken onze activiteiten te blijven verrichten zonder de contributie te verhogen.

Vaststellen notulen ledenvergadering 11 maart 2014.
Er zijn geen vragen of opmerkingen over de notulen en deze worden goedgekeurd.

Jaarverslag activiteiten.
Wim van den Berg vertoont leuke beelden van de activiteiten die in 2014 hebben plaatsgevonden, zoals de open dagen, de wandeling, de excursie, het bedrijfsbezoek en de winteravondmarkt.

Jaarverslag penningmeester.
De penningmeester Henk Beulenkamp gaf een toelichting op de financiële cijfers.

Verslag kascommissie.
Bas Ritmeester van de kascommissie las het rapport voor. De penningmeester kreeg een groot compliment en aan het bestuur werd decharge verleend.

Benoeming kascommissie 2015.
Bas Ritmeester treedt af, Jan Aarsen blijft en Wim Schimmel wordt als nieuw lid benoemd.

Bestuursverkiezing:
Er waren geen voordrachten voor nieuwe bestuursleden en de aftredende bestuursleden Piet Valkenburg en Henk Beulenkamp werden herbenoemd.

Jan Roelofsen is niet herkiesbaar, hij heeft 6 jaar deel uitgemaakt van het bestuur en wordt door de voorzitter hartelijk bedankt voor alle werkzaamheden die hij heeft verricht, zoals de ledenadministratie en het organiseren van de bedrijfsbezoeken. Gelukkig blijft hij wel beschikbaar als vrijwilliger.
Ada Brummel is bereid gevonden de ledenadministratie op zich te nemen en zorgt voor de distributie van het verenigingsblad.

Activiteiten.
Wim van den Berg vertelde dat er dit jaar weer veel activiteiten op het programma staan.
Open dagen, een excursie naar Wijk bij Duurstede en Huis Doorn, een wandeling of fietstocht en een bedrijfsbezoek in het najaar.
Rondvraag: geen vragen.

Pauze
In de pauze konden weer fotoboeken worden bekeken en werden er leuke oude beelden vertoond.

Presentatie.
Hierna volgde een interessante presentatie over de geschiedenis van de horeca in Scherpenzeel.
1. In 1921 werd aan de Grote Steeg, later Burgemeester Royaardslaan, Boschzicht gestart oftewel Café de Sociëteit. Boschzicht is altijd in handen van de fam Van Oostrum en de nazaten daarvan de fam. Klumpenaar gebleven. Veel verenigingen hadden daar hun oefenavonden. Tegenwoordig is het een partycentrum en veel bussen weten Boschzicht te vinden voor de lunch op hun excursiereizen.
2. De Kleine Holevoet, gesticht in 1942 heeft heel veel verschillende eigenaren gehad en ook diverse namen, zoals De Gulle Hertog, De Klokkendief, Bistro Chef, Grandcafé de Tweede Kamer. Thans wordt het geëxploiteerd onder de naam “Het Begin”.
3. In 1934 werd het koffiehuis Marktzicht geopend en in 1937 werd de vergunning voor sterke drank afgegeven aan Jan Boom. Later kwam het in handen van Evert ter Burg, die ook een slijterij begon en allerlei activiteiten organiseerde. In 2000 ging het in andere handen over en werd het omgedoopt tot eetcafé “De Kromme Hoek”. De slijterij is verdwenen, maar het restaurant wordt nog steeds met succes gerund.

4. In 1903 werd "De Hertog van Gelre" geopend door Arie Kluit, voormalig koetsier bij de fam. Rooyaards. Het was een hotel, pension en tabakszaak en er was een rijwielenzaak. Zoon Ben Kluit nam het over en in 1937 kwam Jan Vermeulen er werken die het in 1953 heeft overgenomen.
Hij is zich gaan richten op bruiloften en partijen en heeft het in 1990 verkocht aan Arie Vuchten.
In 1998 kwam Bart van Koerten en hij is nog steeds eigenaar en uitbater.
5. Café Restaurant De Zwaan is in 1921 gestart door Jan de Bree en later voortgezet door Frans en Hennie Veldhuizen als chauffeurscafé. Na voltooiing van de A12 liep de klandizie terug en kwam er een slijterij bij en daarna werd de aandacht verlegd naar kegelbanen die door verenigingen in Scherpenzeel en omgeving gebruikt werden.
6. De Prins, begonnen al voor 1900, was een wisselstation voor paarden en was in handen van Cornelis Blanken. In 1925 verhuisde Blanken naar het Oosteinde en werd De Prins overgenomen door Jacob van Ekris. In 1942 koopt Gerrit van Ekris het pand en zet de activiteiten voort, maar na zijn vertrek is het café overgegaan in veel verschillende eigenaren. Momenteel wordt het voortgezet onder de naam "Prinsheerlijk".
7. De Holevoet. Al voor 1700 wordt er melding gemaakt van een herberg.
Vanaf 1850 is de Holevoet in handen van Willem Schimmel. Er waren 18 hotelkamers en dat is fors voor die tijd. Na overname door Hastrich uit Amersfoort van Hotel "De Witte" gaan de activiteiten verder onder de naam "De Witte Holevoet". De Witte Holevoet was een gerenommeerd hotel waar veel BN'ers kwamen.
In 1984 kwam het hotel weer te koop en sinds 1986 wordt het gerund door John Vermeulen.
De presentatie wordt afgesloten met een kort filmpje gemaakt door Erik Jonker.
De voorzitter sloot de vergadering en nodigde iedereen uit om naar de Open Dagen te komen en deel te nemen aan de jaarlijkse excursie naar Wijk bij Duurstede en Doorn.

EXCURSIE NAAR WIJK BIJ DUURSTEDE EN DOORN

Op zaterdag 9 mei vertrokken 35 leden van onze vereniging voor de jaarlijkse excursie. Wederom ging dit jaar de reis naar een bestemming niet ver weg: Wijk bij Duurstede en Doorn. Heel dichtbij, maar beide met een interessante geschiedenis. We vertrokken om 9.45 uur met eigen vervoer

naar Wijk bij Duurstede en natuurlijk begonnen we ook deze keer met koffie en gebak. Nu bij “De Engel”. Daar werden we opgehaald door gidsen die ons meenamen naar mooie oude plekjes in Wijk bij Duurstede, de restanten van Kasteel Duurstede en ons vertelden over de boeiende geschiedenis van dit bijzondere stadje. Vroeger lag hier het oude Dorestad, één van de belangrijkste handelssteden van Europa.

Na de stadswandeling door de historische binnenstad, vertrokken we naar Doorn, waar in Brasserie “Rodenstein” een heerlijke lunch werd gebruikt. Hierna volgde een rondleiding in Museum Huis Doorn, het landhuis waar Keizer Wilhelm II uit Duitsland, na het einde van de WO 1, van november 1918 in ballingschap heeft geleefd tot zijn overlijden in 1941. Er was zo veel te zien en de gidsen konden zo enthousiast vertellen, dat de tijd hiervoor al snel te kort was.

Na een drankje, aangeboden in “de Orangerie” van Huis Doorn, was er nog gelegenheid om een bezoek te brengen aan de tentoonstelling in het Paviljoen over de Eerste Wereldoorlog.

Dankzij het weer dat meewerkte en de goede gidsen, kunnen de deelnemers terugzien op een heerlijke en gezellige dag vol cultuur en historie.

Cobi Schuur

ACTIVITEITENKALENDER

Activiteit	**Wanneer**	
- Avondfietstocht	26 juni	18.30 – 22.00 uur
- Open dag (Open Monumentendag)	12 september	13.00 – 17.00 uur
- Najaarsvergadering	27 oktober	19.30 – 22.00 uur
- Open dag	21 november	13.00 – 17.00 uur

Het documentatiecentrum in 't Koetshuis is elke dinsdagavond tussen 19.00 - 21.00 uur geopend. U bent van harte welkom.

AVONDFIETSTOCHT 26 JUNI

Op vrijdagavond 26 juni maken we een mooie fietstocht door het buitengebied ten noorden van ons dorp. We bezoeken museum D.E. Ouwe Schuur in Achterveld. Hier bekijken we de uitgebreide verzameling blikken, bekers, koffiemolens en D.E-serviezen van Hans en Linda van Rossum. Naast blikken en andere Douwe Egberts spullen zijn er ook kleinere verzamelingen zoals verlichte reclameborden en borden van emaille te zien. In een omgeving die DE ademt, smaakt de koffie natuurlijk des te beter.
Ons volgende reisdoel is het Melissenpad in De Glind. Dit pad loopt tussen de boerderijen Burgstede en Bitterschoten. Langs het pad staan veel leuke en grappige kunstwerken, die je veelal in beweging kunt zetten. Al deze bijzondere creaties zijn gemaakt door voormalig melkrijder Ap Melissen. U herinnert zich ongetwijfeld het tegeltableau aan roomboterfabriek De Vooruitgang nog wel. Het is nu aan het Melissenpad tentoongesteld. U kijkt uw ogen uit!

De fietstocht begint om 18.30 uur bij het Koetshuis. Daar eindigen we onze rondrit weer rond 21.30 uur. De totale fietsafstand bedraagt hooguit 20 kilometer. U kunt zich voor deze activiteit aanmelden bij Wim van den Berg. Dat kan telefonisch (033-2772183)

OPEN DAG 12 SEPTEMBER

Tijdens Open Monumentendag op zaterdag 12 september zetten we tussen 13.00 uur en 17.00 uur de deuren van ’t Koetshuis open voor iedereen die geïnteresseerd is in de geschiedenis van ons dorp. Kunst & Ambacht is het thema voor Open Monumentendag 2015. Rondom dit onderwerp hebben we een expositie ingericht. Voor degenen die meer willen weten over hun familiegeschiedenis is er in het documentatiecentrum in het Koetshuis veel informatie te vinden in de genealogieruimte. Meer dan vijftienduizend foto’s zijn inmiddels gedigitaliseerd en op te zoeken op de computer. U kunt natuurlijk ook in onze fotoalbums over scholen, bedrijven, families en wat dies meer zij bladeren. Gaat uw belangstelling meer uit naar oude voorwerpen dan bent u in ’t Koetshuis ook op het goede adres. Kortom, voor iedereen die op een of andere manier een binding heeft met de historie van Scherpenzeel is er wat te vinden in het documentatiecentrum. De koffie staat klaar!

ARIE MET DE BLIKKEN

Alweer 40 jaar geleden, in 1975, verscheen er een krantenartikel over Arie Valkenburg, in het dorp een bekende Scherpenzeler. Arie was voorzitter van de schietvereniging en het artikel verscheen ten gevolge van het 75-jarig bestaan van deze vereniging. Het is een heel aardig portret van Arie en daarom drukken we dit artikel hierbij nog maar eens onverkort af.

SCHERPENZEEL

Zeg, ze noemen u „Arie met de blikken", da's wel aardig, of niet?" We starten zeer voorzichtig, wetende van het tere punt. 't Is éven stil, maar dan gaat Arie Valkenburg dat „met de blikken" voor ons en voor altijd recht zetten.

„Nou moet je eens goed naar me luisteren; ik vind het een héle grove belediging wat je daar zegt. 't Zijn helemaal geen blikken! Het is een GILDEketting. Een zilveren gildeketting met zilver is toch geen blik"?" Die zit.

„Maar", proberen we nog es, „we vroegen laatst in een winkel in Scherpenzeel naar ene Arie Valkenburg. Arie Valkenburg? Toen we echter ,,Arie met de blikken" noemden, wisten ze vreemd genoeg wél wie we bedoelden. We geloven dat het goed bedoeld is van de mensen".

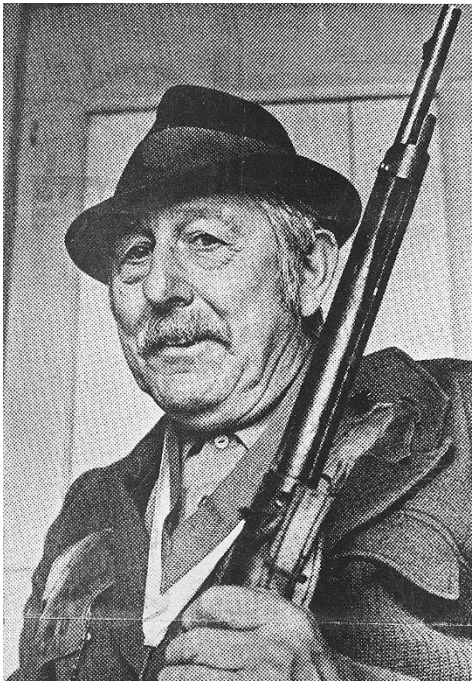

„Helemaal niet, ik vind het een belediging en daar blijft het bij. Het is een zilveren gildeketting, die bij het 60-jarig bestaan van de schietvereniging „Scherpenzeel" door het gemeentebestuur van Scherpenzeel aan het toenmalige bestuur werd aangeboden, te weten ere-voorzitter mr. Hoytema-Konijnenburg, ere-lid G. Methorst en de bestuursleden A. Valkenburg Tzn., C. Valkenburg, J. Koudijs, J. Overeem, P. van Engelenburg en A. Dusschoten.
Heb je dat genoteerd?
Op zo'n gildeketting worden de kampioenen gezet. Als eerste was dat in 1963 M. Berendse en ook in 1963 op de vrije baan A. Dusschoten. Op de gildeketting staat het wel en wee van een vereniging beschreven, zoals bestuurswijzigingen en hoogtepunten. Ik draag de ketting alléén op jaarvergaderingen en bij bijzondere wedstrijden".
't Is effe zoeken in de kast, alvorens Arie Valkenburg een keurig rood doosje op tafel legt en ons even de zilveren gildeketting toont. Tja, en we moeten eerlijk stellen, dat genoemde belediging een juiste belediging is, want „Arie met de blikken" is een belediging aan het adres van s.v. „Scherpenzeel" en die telt duizendmaal zwaarder dan welke andere belediging ook. Dus laat iedereen in Scherpenzeel het volgende goed in z'n oren knopen: geen “blikken” meer met Arie Valkenburg verwisselen!

S.V. Scherpenzeel

De s.v. Scherpenzeel viert dit jaar haar 75-jarig bestaan. “De vereniging werd destijds opgericht ter bevordering van ’s lands weerbaarheid” vertelt Arie Valkenburg. “Tegenwoordig wordt er natuurlijk alleen maar geschoten voor de sport. We hebben een bloeiende vereniging met ongeveer 60 leden”. “Ik ben eigenlijk al vanaf mijn 9e jaar aan de schietvereniging verbonden. Dat zal ik je even vertellen: vroeger had je nog van die vaste schijven. Na een schot moest het gaatje worden dichtgemaakt met een

pakpleistertje en een kwastje verf en daar zorgde ik voor! Zo iemand noemden ze “plakker”.
Op mijn zestiende werd ik lid, hoewel het helemaal niet mocht, maar ze hadden goede schutters nodig, dus ging ik mee naar de wedstrijden met een lange broek van mijn broer aan. Ja, als je zestien jaar was in die tijd droeg je nog korte broeken. Enkele ouwe schutters weten het nog wel”.
Arie Valkenburg is sinds dertien jaar voorzitter van de schietvereniging. Waarom word je lid van een schietvereniging? De voorzitter vertelt: ”’t Is een vrije avond voor de mannen. Er zijn er bij die komen 100 procent om het schieten, anderen willen ook nog wel eens een kaartje leggen buiten het schieten om”. Arie Valkenburg behoort tot de eerste categorie: 100 procent schieten. Ik heb 29 jaar niet gerookt ter wille van het schieten! ‘k Ben zes keer kampioen van Gelderland geweest in de laatste elf jaar voor de oorlog, éénmaal ben ik tweede bij de Nederlandse kampioenschappen, dat was in Sittard”, en als bewijs toont de Scherpenzeelse schutter ons een kristallen karaf, de tweede prijs. Arie Valkenburg bezit ook nog een beeldje van een schutter met een mooie jachthoed, voor het behalen van een Gelderse kampioenschap.
In de oorlog heeft de schietvereniging stilgelegen, de Duitsers echter niet. „Dat vind ik nog steeds jammer. Scherpenzeel is in de tweede wereldoorlog plat gegaan en met Scherpenzeel ons archief, zo zijn bijvoorbeeld alle notulen verbrand. De Duitsers hebben ook ons vaandel verscheurd en er zijn veel medailles zoekgeraakt. Ikzelf ben een aantal beeldjes kwijtgeraakt".

Anekdote

Arie Valkenburg heeft een ijzeren geheugen. Zo weet hij nog een leuke anekdote te vertellen over een wedstrijd in Nijmegen. „Ik was toen nog zeer jong, maar ontzettend geoefend in snelvuur. Onze vereniging had al tweemaal de wisselbeker gehad en we wilden hem koste wat kost ook voor de derde keer winnen. Bij snelvuur was het zo, dat je 30 seconden kreeg voor zes schoten. Met een vijftal mocht je dus 150 seconden gebruiken. Bij elke seconde meer kreeg je twee strafpunten. Nu hadden ze uitgerekend (ik schoot als laatste) dat ik in 22 seconden 56 punten (van de maximaal 60 punten) moest schieten, omdat mijn vier collega's acht seconden over de tijd waren gegaan. En ik héb ze geschoten, maar dat was nog vóór de oorlog”.

Voor zo'n prestatie is natuurlijk een enorm concentratievermogen vereist. Oefening baart kunst en daarom lag Arie Valkenburg thuis uren in de gang (een gang van maar liefst 13 meter) met naast hem een patronentas en aan het einde van de gang een plankje met een zwarte stip.

De goeie jaren

Ik heb mijn beste jaren wel gehad. Mijn hand is nog wel vast, maar mijn ogen zijn minder geworden. Van A-schutter ben ik in een paar jaar tijds gedegradeerd naar C-schutter. Een schutter beleeft zijn beste jaren tussen 20 en 50 jaar. Eén en ander ligt natuurlijk ook aan je levenswijze; als je 25 bent en je zuipt als een ketellapper dan kun je het schieten wel vergeten. Dat geldt ook voor andere sporten. Maar na je 50e wordt het toch wel minder, je kunt niet meer de nodige concentratie opbrengen. Ik was van mijn 16e tot drie jaar geleden A-schutter, uitgezonderd de enkele mindere jaren. Ik vind het helemaal niet erg om C-schutter te zijn; Dr. Brand uit Utrecht was 82 jaar en schoot nog bij de C-schutters. En als ik het mag beleven, waarom ik ook niet? Ik blijf net zo lang schieten als ik kan".

Hoezeer Arie Valkenburg zich met de schutterswereld verbonden voelt, valt af te leiden aan het grote aantal geweien dat zijn kantoor siert. Hij weet nog precies waar hij ze geschoten heeft. We moeten een punt zetten achter de schietvereniging, maar het verhaal van Arie Valkenburg is nog niet ten einde.

Steve Stootgaren

Zoals de terminologie zegt: Arie Valkenburg is een geboren en getogen Scherpenzeler; vanaf 1909 om precies te zijn. Zijn vader kent de gehele gemeente als ome Teus, 20 jaar wethouder van Scherpenzeel en oprichter van de muziekvereniging. Arie Valkenburg koestert geen politieke aspiraties („Ik word nog niet lid van een geitenfokvereniging!" benadrukt hij z'n principe). Hij houdt er gewoon niet van, maar zegt wel te stemmen.

Geen politieke, wel muzikale aspiraties. „Met 13 jaren was ik al muzikant. Door de verduistering (voorgeschreven in mobilisatietijd) werd ik zelfs dirigent, omdat de oude dirigent niet meer durfde te komen. Zodoende werd ik kapelmeester; ik ging er voor studeren en nog in oorlogstijd was ik het officieel. Op een gegeven moment was ik van vier muziekverenigingen kapelmeester. Ik heb nog verschillende marsen gecomponeerd. Och, in mijn soort was ik een hele goeie. In 1949 heb ik er een punt achter moeten zetten. Ik heb daarna nog wel opgetreden als kapelmeester, maar nooit permanent. Ik ben nu alleen nog kapelmeester van de boerenkapel in

Scherpenzeel: de „Sporrielkluuvers". De leden van de boerenkapel noemen me Steve Stootgaren. Och, da's wel aardig.
Toch is er wel wat veranderd in de loop der jaren. Toen ik jong was, haalde je het niet in je kop, om je les niet te kennen. Daarvoor bezat je teveel plichtsgevoel. Dat is er tegenwoordig niet meer bij. Waarschijnlijk ben ik wat ouderwets, in die dingen in ieder geval wel.
Ik heb twee jaar geleden in Oostenrijk nog een orkest gedirigeerd, ik praat over harmonie en fanfare. Machtig mooi, het kostte me wel een kratje pils. Ze hebben fantastische orkesten in Oostenrijk. Ik ga ieder jaar naar Tirol, naar dezelfde plaats, want ik heb er ontzettend veel vrienden en kennissen gekregen".

Roken

Voor de gezelligheid drinkt Arie Valkenburg een glaasje wijn mee. „'t Mag eigenlijk niet van de dokter, 'k moet aflijnen, maar vooruit. Met roken ben ik 4½ jaar geleden zo in één keer mee opgehouden. Dat was op de eerste maandag in maart: 'k was met de jachtopziener aan het jagen geweest en we hadden aardig wat reeën geschoten en ik dacht bij mezelf: ik steek eens een lekker sigaartje op. Maar daar begon ik me toch te proesten en te hoesten; ik heb de sigaar zo weggegooid, in de sneeuw. Ziezo, ik rook niet meer. Ja, alleen nog op oudejaarsavond, om vuurwerk aan te steken".

Jeugd

't Was even schrikken, want Arie Valkenburg heeft een hekel aan lang haar. „Ik kan er niets aan doen, 'k vind 't vies. Ik hou enorm veel van de jeugd. Als iemand bij me komt voor aparte lessen in muziek, dan kunnen ze altijd terecht. Toch zou ik geen leider van een voetbalvereniging willen zijn, da's niks voor me.
Drugs? Dat vind ik iets verschrikkelijks. 't Is allemaal winstbejag van die handelaren. Ze moesten ze met de Jan van der Heyden (Amsterdamse brandweerspuit) net zo lang spuiten tot ze in de gracht dreven. En dat mag je precies zo in de krant zetten", fulmineert Arie Valkenburg, pratende over handelaren in drugs en niet over drugsgebruikers zelf, want het kwaad moet aan de grond worden bestreden, redeneert hij.
Goeie vrienden kun je met Arie Valkenburg altijd worden. Maar échte vriend is een groot woord. We hebben Arie Valkenburg en ome Arie eens naast mekaar gezet. „Eén en dezelfde persoon", meent de Scherpenzeler.
Voor de „jongens van de schietvereniging" is en blijft het ome Arie. Overigens wordt er ten aanzien van nieuwe leden een streng beleid

gevoerd. „Als een nieuw lid zich aanmeldt, dan wordt dat eerst besproken in het bestuur. Ook wordt er naar de persoon geïnformeerd. Dat kan niet anders, met verstrekking van munitie en wapens".

Passementfabriek

Arie Valkenburg leidt een eenmansbedrijf, waar versieringen voor de meubelindustrie worden gemaakt, een passementfabriek heet dat. Arie Valkenburg spreekt van een prettige klantenkring. „Och, ik heb het nog aardig ver gebracht. Ik was tot 1962 mededirecteur in de passementfabriek van mijn vader. 'k Was er begonnen als 13-jarige jongen. Ik heb het vak vanaf de grond geleerd, want ik ben begonnen als vloerveger. M'n dochter neemt het bedrijf over. Zo zachtjesaan heb ik wel wat pensioen verdiend. Maar helemaal stoppen zal ik wel niet. Och, als ik maar niet meer verplicht bent iedere dag aanwezig te zijn.

't Is een hele ingewikkelde procedure. Ik kan het je allemaal niet uitleggen, je moet in de bandindustrie zijn grootgebracht, anders hoef je er niet aan te beginnen. Laat ik het zo zeggen: je moet het een knecht voor kunnen doen. Als de fabriek volop in bedrijf is, dan klinkt dat als muziek in mijn oren. Zo, nou heb je genoeg opgeschreven, we houden op".

100 Jaar

We vermoeden dat het verhaal van Arie Valkenburg nog lang niet ten einde is. „Je komt nog maar eens terug", zegt hijzelf. Die kans zit erin, want de Scherpenzeler wil 100 jaar worden. „Ik heb m'n hele leven hard gewerkt, Ik ga nou van m'n AOW profiteren". Daar heeft hij gelijk in. Het legt iets bloot van z'n vriendelijk karakter. „Mijn karakter is te goed voor deze wereld, feitelijk ben ik veel te weekhartig. Ik ben niet scherp genoeg", besluit Arie Valkenburg. Hij draait zenuwachtig in zijn fauteuil. Waarom? Er klinkt geen „muziek" uit de ruimte achter de kantoorruimte. Pas als er geluid klinkt voelt Arie Valkenburg zich op z'n gemak. Onverslijtbare werklust. Dat kun je alleen maar bewonderen!

Dick van Rheenen

FEESTMARKT

Zo langzamerhand is het bijna een traditie geworden: de jaarlijkse feestmarkt in Scherpenzeel. Dat geldt ook voor de aanwezigheid van onze vereniging tijdens dit evenement. Op woensdag 27 mei maakten we goede sier met een fraai ingerichte kraam die in het teken stond van de Scherpenzeelse textielindustrie. Gereedschappen, materialen, garens en wol namen een prominente plaats in op en rondom de kraam. Maar ook afbeeldingen van werknemers van C&S Valkenburg en De Driekleur trokken veel belangstelling. De echte blikvanger was echter het meer dan 150 jaar oude weefgetouw dat werd gedemonstreerd door Martin Seijdel. Het weeftoestel heeft van 1968 tot 1978 dienst gedaan in De Driekleur. Daarvoor heeft het bij een dochteronderneming van het textielbedrijf in Arnhem gestaan. Met deze machine werd handmatig franje geweven dat bijvoorbeeld aan de onderkant van stoelen en banken werd bevestigd. Martin heeft het uit de boedel gekocht, nadat de voormalige stoomweverij ophield te bestaan. Kortgeleden heeft hij samen met zijn echtgenote Tiny, dochter van Brand Valkenburg (eigenaar van De Driekleur), vele uren gestoken in het bedrijfsklaar maken van het weefgetouw. Met succes! Bij meerdere voormalige handwerkslieden die in de plaatselijke textielindustrie werkzaam zijn geweest, kwamen oude herinneringen weer boven. De waardering voor deze en andere activiteiten van onze vereniging werd onderstreept met de inschrijving van 11 nieuwe leden. De oliebollen waarop banketbakker Ritmeester onze vrijwilligers aan het eind van de avond trakteerde vielen letterlijk en figuurlijk goed in de smaak!

Martin Seijdel demonstreert weeftoestel. Foto Martin Wigtman

SCHERPENZEELSE BOERDERIJEN EN HUN BEWONERS

We richten ons vizier deze keer op boerderij Klein Ruwinkel en zijn bewoners. Dat zal menigeen mogelijk verbazen, omdat op Klein Ruwinkel al ongeveer vijfenveertig jaar geen boerenbedrijf meer is gevestigd en Klein Ruwinkel bij u waarschijnlijk meer bekend is als camping of bungalowpark. Maar daarvoor is daar in ieder geval vierhonderd jaar wel 'geboerd'. Dat verklaart de beschrijving van de geschiedenis van Klein Ruwinkel op deze plaats.
De oude schrijfvorm van Ruwinkel is Rooijwinkel. Een winkel is een hoek land, dus een gerooide hoek land. Gerooid betekent hier ontgonnen.

In 1415 wordt de naam voor het eerst vermeld als Rodenwinckel[1]. Het ligt ten oosten van de boerderij Groot Scherpenzeel. Rodenwinckel en het ernaast gelegen Berckhorst zijn beide eigendom van Jan Otten. Jan Otten noemt zich Jan Otten van Wolfswinckel en we mogen aannemen dat hij of zijn voorvader eigenaar is van een groot gebied waar de boerderijen Wolfswinkel, Berkhorst, Ruwinkel en Heintjeskamp uit zijn ontstaan. Wolfswinkel, Ruwinkel en Heintjeskamp zijn later gesplitst en Berkhorst is verdwenen.

Boerderij Klein Ruwinkel, eind jaren zestig

Jan Otten van Wolfswinckel heeft er zelf waarschijnlijk niet gewoond, want hij is schout van Woudenberg en zal als zodanig daar ook gewoond hebben. Hij wordt als eigenaar opgevolgd door zijn zoon Ot Jansz van Wolfswinckel. Van hem is weinig bekend. Zijn zoon Hendrick Otten van Wolfswinckel erft Rodewinckell zoals het inmiddels heet. Hij trouwt met jonkvrouwe Bertrude van Tellicht. Zij zullen zelf ook niet op de boerderij hebben gewoond. Ik neem tenminste aan dat een jonkvrouwe daar niet wil wonen. Wel zorgt Hendrick ervoor dat zijn vrouw na zijn dood het vruchtgebruik van Ruwinkel krijgt als levensonderhoud. In 1485 leent Hendrick 150 Rijnse guldens tegen 8 procent rente van Otto Jacobsz Buijs[2]. Hij moet de lening voor 1491

aflossen. Dat lukt hem niet en daarom vernieuwt hij de lening. Nu leent hij 200 Rijnse guldens tegen vijf procent rente[3]. Hierbij wordt bepaald dat Elias, de zoon van Hendrick van Wolfswinckel, de lening ook mag aflossen. Onderpand is steeds Ruwinkel. Elias zal de nieuwe eigenaar zijn geworden. Het laatste bericht komt uit 1498, als de lening nog steeds niet is afgelost.

Daarna zwijgen de boeken heel lang over eigenaren van Ruwinkel. Er zijn alleen gegevens over de tiendrechten. De bewoner van Ruwinkel moet elk jaar een tiende deel van de opbrengst afstaan aan de bezitter van het tiendrecht. Deze bezitters zijn rijke mensen uit de omgeving die er een goede belegging in zien. Eén van hen, de Scherpenzeler Anthonis Elisz, verhuist naar Utrecht en hij en zijn nakomelingen noemen zich voortaan trots Van Roijwinckel. Er is een lijst te maken vanaf 1536 van alle tiendbezitters, maar dat zegt niets over de eigenaar of de pachter[4]. Pas in 1908 slaagt de boer van Klein Ruwinkel er in om de tiend af te kopen voor f546,40[5].

We pakken de draad weer op in 1566. Bij de graantelling in dat jaar komt men ook op 'Rode Winckell', inmiddels gesplitst in Groot en Klein Ruwinkel. Op Klein Ruwinkel woont Jorden Jacobsz. Van hem staat er: 'Jorden gaet eeten mijt seeven mijnsen'[6]. Er wonen dus zeven mensen op de boerderij. In 1594 woont Dirck Jordensz op de boerderij, zeer waarschijnlijk zijn zoon. In dat jaar verkoopt hij een kamp land aan zijn buurman Gijsbert Brandsz. Bij deze kamp behoort een recht op de meent. Over deze meent een apart stukje.

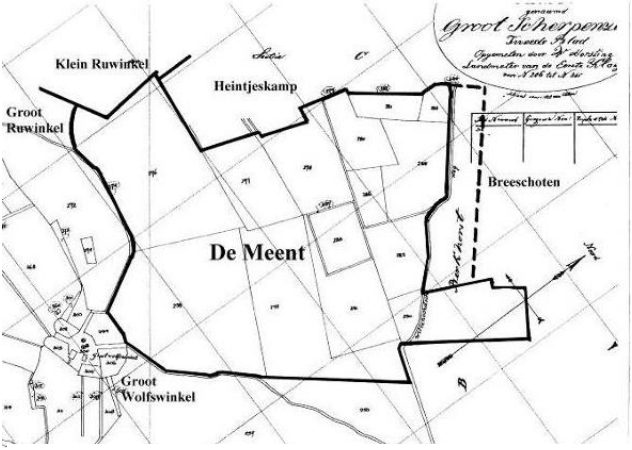

De Meent van Wolfswinkel, Berkhorst en Ruwinkel op de ondergrond van de Kadastrale Atlas Scherpenzeel 1832, sectie C 276-292, 298 en sectie B 188. Totaal 40.01.70 ha. Misschien hoorde er ook nog een gedeelte van sectie B 192 bij (stippellijn).

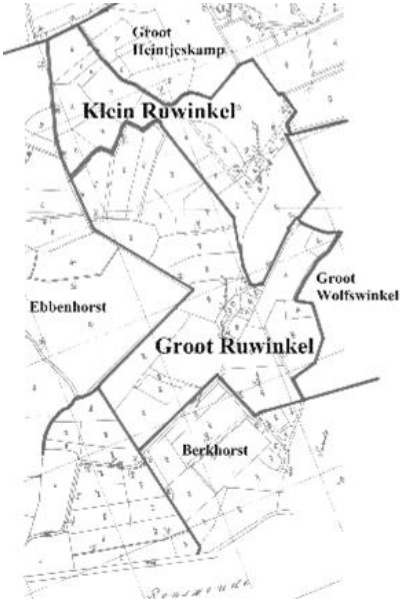

Splitsing van Groot en Klein Ruwinkel op de ondergrond van de Kadastrale Atlas Scherpenzeel 1832.

We gaan verder met Dirck Jordensz en zijn vrouw Geertje Gijsberts. In hun testament beloven ze elkaar de opbrengst van Roewijnckel als een van hen komt te overlijden. Na hun dood wordt het door de kinderen in gelijke delen geërfd, met dien verstande dat de oudste 50 gulden extra zal krijgen[9]. In 1624 is Dirck gestorven en een jaar later verkoopt Geertje Gijsberts de boerderij aan de Scherpenzeelse schout Marten Jansen Wolfswinckel. Marten verkoopt de volgende dag

Tussen deze boerderijen ligt een stuk onontgonnen heiveld voor gemeenschappelijk gebruik. Het gebied is 40 hectare groot. Het eerste spoor stamt uit 1475 als er nadrukkelijk wordt gesteld dat alleen de boeren van Wolfswinkel, Berkhorst, Ruwinkel hier gebruik van mogen maken. Vreemd genoeg wordt Heintjeskamp niet vermeld[7]. Wanneer de meent is verdeeld is niet bekend.

In 1617 wordt een stuk heideveld van Berkhorst genoemd dat 'affgegraven ende affgedeilt is' van de meent[8]. Bij de instelling van het kadaster in 1832 blijkt dat de voormalige meent nog steeds grotendeels bestaat uit heide en in bezit is van de boeren op Wolfswinkel, Berkhorst, Ruwinkel en nu ook van Heintjeskamp.

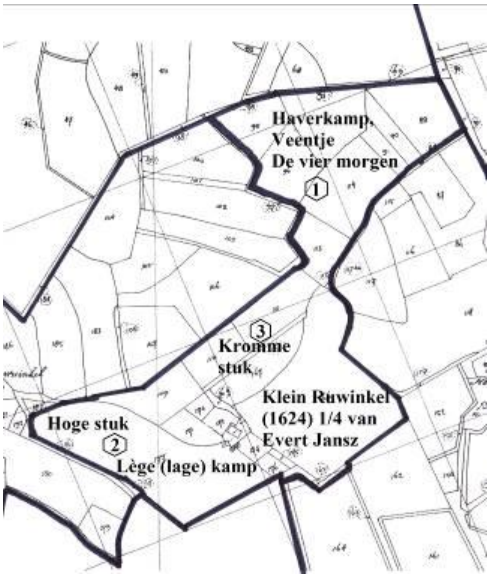

Splitsing van Klein Ruwinkel in 1624

"huijs, hoffstede, berch ende schuijr und het brinckgen, mittet nieuwe aengemaeckte lant" aan Evert Jansz en Aelbertje Jansdr. Er is dus een nieuw stuk land ontgonnen. Evert Jansz koopt niet het hele Klein Ruwinkel, maar alleen de boerderij en ongeveer een vierde deel van het land.
Marten Jansen Wolfswinckel overlijdt kort daarna en zijn erfgenamen verkopen in 1627 de rest van Klein Ruwinkel in drie delen:
1. De Haverkamp met het veentje en heiveld en vier morgen land.
2. Het Hoge Stuk en Lège (lage) Kamp
3. Het Crommestuk
Nummers 1 en 2 worden verkocht aan Jan Arrisz, die het direct doorverkoopt aan Aelbert Anthonisz van Glashorst.
Nummer 3 wordt weer teruggekocht door de weduwe van Dirck Jordensz, maar zij verkoopt het in 1630 ook aan Aelbert Anthonisz van Glashorst. Hij is nu eigenaar van ¾ deel van Klein Ruwinkel. Zelf woont hij op de boerderij Glashorst.
Zowel Evert Jansz, eigenaar van ¼ deel, als Aelbert Anthonisz van Glashorst, eigenaar van ¾ deel, verhuren Klein Ruwinkel samen aan Hendrick Egbertsz en zijn vrouw Jannetje. Het zijn moeilijke tijden en zij kunnen nauwelijks een bestaan opbouwen. In 1634 heeft Hendrick een pachtschuld opgebouwd en wordt er beslag gelegd op zijn goederen. Hij heeft dan ook al 100 gulden geleend, waarvan hij de rente niet kan opbrengen. Hoe dit is afgelopen is onbekend, maar na 1637 horen we niets meer van Hendrick en Jannetje.
Ondertussen heeft Aelbert Anthonisz van Glashorst in 1632 zijn ¾ deel verkocht aan Arris Jansz van Overeem en Gerritje Anthonis. In hun testament staat dat zij al hun goederen hebben moeten verkopen om Klein Ruwinkel te kunnen kopen. In 1639 kunnen zij ook het resterend ¼ deel met de boerderij kopen van Evert Jansz. Om dit te kunnen betalen hebben ze hun erfdeel in de boerderij Nijburg onder Renswoude moeten verkopen. Zij verhuizen aan het eind van het jaar naar Klein Ruwinkel. Twintig jaar boeren zij daar. In 1668 is Arris overleden. Gerritje blijft als weduwe achter en moet maar liefst 1300 gulden lenen[10]. Het is onduidelijk waar zij zoveel geld voor nodig heeft.
Hun zoon Jan Arrisz van Overeem en zijn vrouw Hendrikje Jans Bosch nemen de boerderij in 1659 over. Na enkele jaren overlijdt Hendrikje en trouwt Jan met Geertje Ernsten. Jan komt een aantal keren in aanraking met het gerecht. In 1665 moet hij nog 55 gulden voor een paard betalen aan Meus Petersz. In 1669 en 1671 heeft hij slaande ruzie met zijn buurman Hendrick

Thonisz op Groot Heintjeskamp. Ze worden beiden beboet[11]. Rond 1678 verhuizen zij naar de Kleine Hoef, een boerderij onder Barneveld. Lang blijven ze daar niet wonen. In 1683 zijn ze al weer terug in Scherpenzeel op de boerderij Klein Heintjeskamp. Dat kan hij nu veilig doen, want zijn vechtlustige buurman op Groot Heintjeskamp is inmiddels overleden.

Klein Ruwinkel wordt verkocht of verhuurd aan Rijck Egbertsz en Neeltje Hendricksz. Over hen is weinig bekend. Zij komen van de Haar bij Leersum en wonen van 1681-1687 op Klein Ruwinkel. In datzelfde jaar trouwen Hendrik Jacobsen, van Klein Dashorst (nu de Rouwe Hofstede) onder Renswoude en Teunisje Jansen van de boerderij Bruijnhorst ten zuiden van Scherpenzeel. Waarschijnlijk gaan zij direct op Klein Ruwinkel wonen. In 1698 weten we zeker dat ze er wonen, want dan laten zij hun testament maken[12]. Zij zijn geen eigenaar. In 1711 kunnen zij de boerderij kopen van de eigenaresse op dat moment: Maria Jacobs. Het is onbekend wie dat is. Zij betalen er 2500 gulden voor[13]. Hendrick Jacobsen is een ijverig mannetje. In 1720 krijgt een boete van 4 gulden wegens werken op biddag, in die tijd een rustdag. Op de boerderij krijgt hij hulp van zijn zwager Cornelis Jansen. Cornelis erft de helft van Klein Ruwinkel als zijn zuster Teunisje Jansen, de vrouw van Hendrik Jacobsen, overlijdt. In 1732 wordt deze helft, waar de boerderij op staat vererfd op zijn oudste neef Sander Gerritsen van Beckbergen. Lang heeft hij het niet in bezit gehad. Drie jaar later overlijdt Sander, ongehuwd. Kort voor zijn dood verkoopt hij zijn deel van Klein Ruwinkel voor 850 gulden aan het Renswoudse echtpaar Arris Gerritsz van Lichtenhorst en Geurtje Jans.
In 1735 is ook Hendrik Jacobsen overleden. Omdat Hendrik en Teuntje geen kinderen hebben gekregen wordt de helft van Hendrik door de erfgenamen voor 765 gulden verkocht aan Jacob Brandsen van Sprakelaar[14].
Arris Gerritsz van Lichtenhorst en Geurtje Jans verhuizen in 1740 van Klein Overeem naar Klein Ruwinkel. In 1741, bij de inning van het haardstedengeld wordt hij gerekend tot de ´keutersteden´, dus tot de kleine boerderijen. In 1749 wordt hij aangemerkt als ´keuterboer´.
Ondertussen wil Jacob Brandsen van Sprakelaar, eigenaar van de andere helft, de boerderij graag kopen, om hem weer compleet te maken. Als Klein Ruwinkel in 1749 te koop komt, is Arris Rijcksz, de boer van Groot Heintjeskamp hem net voor. Hij betaalt er 1000 gulden voor. Een goede geldbelegging voor Arris Rijcksz, want een jaar later verkoopt hij het voor

1150 gulden aan Jacob Brantsen van Sprakelaer, die nu eindelijk de boerderij en het gehele land weer compleet heeft. Jacob woont in die tijd in Lunteren en wil graag op zijn nieuwe boerderij gaan wonen, maar deze is juist nog door de vorige eigenaar verpacht aan Roelof Breunissen van Wolfswinkel en Stijntje Tijssen. In 1749 wordt de boerderij voor het eerst ´Kleijn Rooiwinkel´ genoemd. Roelof en Stijntje blijven er wonen tot 1758.
Het is tragisch, maar Jacob Brantsen van Sprakelaar zal nooit op Ruwinkel gaan wonen. Ca. 1754 overlijdt hij. Zoontje Jan Jacobsz van Sprakelaar, 8 jaar oud, wordt voorlopig met de boerderij beleend. In 1766 wordt hij mondig en wordt hij de formele eigenaar. Zijn moeder Gijsbertje Willems, inmiddels hertrouwd met Hendrik Jansen, en zijn broer Brand Jacobs van Sprakelaar hebben natuurlijk ook recht op een deel. Het hele gezin verhuist naar Klein Ruwinkel en zij laten de boedel onverdeeld.
In 1785 komt het moment dat de boedel wordt verdeeld. Moeder Gijsbertje is overleden en zoon Brand Jacobsz van Sprakelaar wil verder boeren op Klein Ruwinkel. Eerst koopt Brand, samen met zijn broer Jan, zijn stiefvader uit. Dat gaat met gesloten portemonnee. Zij nemen de boedelschulden van 450 gulden op zich en hun stiefvader krijgt de inboedel. Een maand later koopt Brand zijn broer Jan uit voor 700 gulden[15]. Om dat allemaal te kunnen betalen leent hij f 1250,=. Hij bezit nu het hele bedrijf[16]. Brand is dan al 12 jaar getrouwd met Woutertje Everts van de Leeuwerikenpol, woont in Lunteren en komt in 1785 met zes kinderen naar Klein Ruwinkel. Daar worden nog vier kinderen geboren.
Vijf jaar lang mogen Brand en Woutertje zich eigenaar noemen. Blijkbaar lopen de schulden op en moeten zij de boerderij voor 1250 gulden verkopen aan de Scherpenzeelse metselaar Hendrik Druijff en zijn vrouw Grietje Pull. Voortaan pacht Brand de boerderij voor f 80,= per jaar[17]. In 1794 overlijdt Brand, 52 jaar oud en zijn weduwe boert voort. Niet alleen, want bij de volkstelling van 1795 wonen er tien mensen op Klein Ruwinkel. Datzelfde jaar wordt Klein Ruwinkel voor 2800 gulden verkocht aan Fransje Klaassen van Davelaar, weduwe van Cors Willemsz Pater en haar zoon Klaas Corsen Pater[18]. Zij wonen op Groot Gooswilligen. Later verkopen zij Klein Ruwinkel aan Hendrik van Voorst. Hij is enkele jaren smid in smederij De Lindenboom op Glashorst en verhuist daarna naar Nijkerk. Wie de boerderij pacht is onbekend.

Familie Van Barneveld

In 1827 kunnen we de draad weer oppikken. Hendrik van Voorst verkoopt Klein Ruwinkel aan Lammert van Barneveld, geboren in Woudenberg, later wonende in Veenendaal en Amerongen. In 1828 verhuist Lammert met zijn vrouw, die de mooie naam Hillegonda Catharina van Remmerden draagt, en vier kinderen vanuit Amerongen naar de boerderij. Er worden nog twee kinderen geboren. Lammert blijft er zijn hele leven wonen. Hij overlijdt in 1856. Voor het eerst krijgen we een overzicht van Klein Ruwinkel. Het bestaat uit een huismanswoning nr. 155, twee korenbergen, bakhuis, schuur, erf, hof en 19.93.70 ha land. Dan is er nog een gemeenschappelijk heiveld met de eigenaar van Groot Ruwinkel, een deel van de oude meent, groot 4.36.10 ha. De boerderij is 5000 gulden waard. Hij wordt toegescheiden aan de kinderen Ida, Gijsje en de enige zoon Jan van Barneveld, allemaal nog ongehuwd op dat moment[19]. De eerste die trouwt is Ida. Zij wordt voor 3000 gulden uitgekocht door Gijsje en Jan. Zij moeten daar wel 200 gulden voor lenen. Dan trouwt Gijsje met de Scherpenzeelse timmerman Albertus van Essen. Jan koopt haar uit voor 6500 gulden. Nu is Jan van Barneveld alleen eigenaar. Hij moet zich daarvoor wel in de schulden steken. Hij leent 4000 gulden van Maria Benudina van Naamen, de vrouw van mr. Herman Royaards. Het is inmiddels 1865 en Jan gaat ook trouwen. Zijn vrouw Cornelisje Haverkamp komt uit Ede. Maar het boeren lukt niet zo goed. Keer op keer moet hij geld lenen, telkens van Maria Benudina van Naamen. In totaal 8000 gulden. Jan en Cornelisje krijgen 11 kinderen. Twee kinderen worden levenloos geboren en vier kinderen sterven voor hun tweede levensjaar. Jan heeft de bijnaam 'Klein Jantje'. Die naam heeft hij vermoedelijk te danken aan zijn postuur. Slechts vijf van de elf kinderen groeien op tot volwassenheid. Zoon Jacobus is naar de Haarlemmermeer verhuisd. De andere vier kinderen blijven hun hele leven op Klein Ruwinkel wonen. Opmerkelijk is dat van hen alleen Gijsbert in het huwelijk treedt. Gijsbert is in 1880 geboren en trouwt als hij vijfenzeventig is. Zijn ongehuwde zusters Catharina (Trien) en Evertje (Eef) zijn net als zijn twee vrijgezelle broers Jacobus en Lammert dan allang overleden. Jacobus overlijdt in 1920 op 52-jarige leeftijd. Broer Lammert is 67 als hij net voor de oorlog in 1939 sterft. Trien is in 1947 op 81-jarige leeftijd overleden. Eef is in 1867 geboren en in 1952 komt een einde aan haar leven. Lammert, Trien, Eef en Gijs van Barneveld leiden een tamelijk zonderling bestaan op boerderij Klein Ruwinkel. Ze verlaten het erf zelden en hebben weinig

contacten. Ze bemoeien zich ook nauwelijks met hun buren. Van het viertal kan alleen Gijs lezen en schrijven. Hij zorgt voor het vee en zijn zuster Eef bestiert het huishouden op Klein Ruwinkel. De boodschappen worden door kruidenier Van de Brandhof uit Scherpenzeel aan huis bezorgd. Slachten doet Gijs zelf. Beroepshalve komt buurman en melkrijder Wuf van Ginkel dagelijks één bus melk ophalen: de melkproductie van de drie koeien van Van Barneveld. In zijn jonge jaren is Gijs paardenhandelaar. Op Klein Ruwinkel heeft hij ongeveer zes paardenstallen. Daarnaast houdt hij nog een paar honderd kippen. Het stelt allemaal niet zo heel veel voor en Gijs van Barneveld kan dan ook met recht een keuterboertje genoemd worden. Wuf van Ginkel is op boerderij Groot Ruwinkel opgegroeid. Zijn vader koopt voor hem een stukje grond van Gijs van Barneveld waar zoon Wuf in 1954 een woonhuis voor hem en zijn echtgenote op bouwt. Buurman Wim Nab en zijn zoon Wuf huren grond voor hun koeien van Gijs van Barneveld. Later, als Van Barneveld ouder is, doet Wuf Nab regelmatig allerlei werkzaamheden voor hem op Klein Ruwinkel. Zo melkt hij dagelijks de koeien en bewerkt hij samen met Jan Vlastuin het land van Van Barneveld. Tegenover deze burenhulp staat geen vergoeding. Gijs van Barneveld heeft geen rijbewijs. Hij verplaatst zich doorgaans met zijn bromfiets. In de jaren vijftig krijgt hij open TBC. Gijs wordt voor behandeling opgenomen in de Oude Lichtenberg in Amersfoort. Een van de verpleegsters, Aleida Johanna van Elst uit Amersfoort, wordt zijn vrouw. Leida is nog net geen 45 en bijna dertig jaar jonger dan Gijs, maar ziet kennelijk letterlijk en figuurlijk brood in het huwelijk. Gijs en Leida worden in 1955 op boerderij Klein Ruwinkel door burgemeester Hoytema van Konijnenburg getrouwd. Gijs is vanwege zijn zwakke gezondheid niet in staat naar het gemeentehuis te gaan. ’t Ziet er daarom niet naar uit dat het huwelijk een lang leven is beschoren. En misschien is het de intentie van Gijs zijn verpleegster Leida te belonen voor haar zorgzaamheid. Bovendien ontbreekt het hem aan een goede huishoudelijke kracht sinds zijn zuster Eef in 1952 is overleden. Maar hij herstelt van TBC en woont daarna nog enkele jaren op Klein Ruwinkel. Leida laat zich jaren later ontvallen ‘dat ze alweer zo lang met hem zit…’. Bij ziekte brengt buurvrouw Van Ginkel nog wel eens een pannetje soep. In 1958 verkoopt Van Barneveld de boerderij aan Henk van den Heuvel. Op de hoek van de Eikenlaan en de Berkenlaan bouwt Gijs van Barneveld een vrijstaand huis waar hij vanaf 1959 tot zijn dood in 1968 met Leida woont, die kinderloos achterblijft. Leida wordt in 1979 op 68-jarige leeftijd dood

aangetroffen in de douche. Ze laat kind noch kraai na en haar bezittingen vermaakt ze aan het Rode Kruis.

De boerderij

Klein Ruwinkel, 1969

Een zandpad langs de boerderij van buurman Nab is de toegangsweg tot Klein Ruwinkel. De Ruwinkelseweg in zijn huidige vorm dateert van veel later datum. De weg is in de oorlog enigszins verhard met steenpuin dat door verwoestingen van huizen in Scherpenzeel in mei 1940 is vrijgekomen. Voorheen moest je om vanaf Ruwinkel naar Barneveld te gaan een stuk over een zandpad door het bos om zo bij Heintjeskamp uit te komen.

In 1925 zijn er plannen[20] om tussen de Rijn en de Eem in Amersfoort een scheepvaartkanaal aan te leggen. Voor dit kanaal heeft gemeente Veenendaal 100.000 gulden gereserveerd. Onder voorwaarde dat ook andere belanghebbende gemeentes een evenredig bedrag voor dit kanaal door de Gelderse Vallei beschikbaar stellen. De andere gemeentes zijn Amersfoort, Rhenen, Wageningen, Ede, Renswoude en Scherpenzeel. Het tracé van het aan te leggen kanaal zal langs de boerderijen Groot Wolswinkel, Klein Ruwinkel, Ebbenhorst en Klein Orel lopen. B & W van Scherpenzeel zien het belang van een los- en laadplaats aan het kanaal voor ons dorp, maar anderen merken op dat door de waterweg verschillende boerderij worden afgesloten van het dorp. Raadslid Homoet verwacht dat wanneer de Barneveldse weg verhard wordt (1932) daar wel een veer of brug zal komen. Besloten wordt 15.000 gulden beschikbaar te stellen. Burgemeester Royaards merkt op dat het nog lang niet zeker is dat de scheepvaartweg er zal komen, omdat de totale kosten 85 miljoen gulden bedragen en er ook een alternatief is dat maar liefst 30 miljoen gulden goedkoper is.

In 1963 is er over de met steenpuin verharde Ruwinkelseweg een laag asfalt aangebracht waardoor de bereikbaarheid van Ruwinkel sterk wordt

verbeterd[21]. Klein Ruwinkel heeft een oppervlakte van ongeveer 15 ha, terwijl Van Barneveld ook bij boerderij Wittenoord zo'n 4 à 5 bunder grond heeft. Hoewel niet met zekerheid valt vast te stellen wanneer boerderij Klein Ruwinkel is gebouwd, wijst een aantal kenmerken erop dat de hofstede stamt uit het midden van de 18e eeuw. De brandmuur tussen de woonruimte en de bedrijfsruimte is gebouwd van kloostermoppen die waarschijnlijk voor hergebruik op Klein Ruwinkel terecht zijn gekomen. Bij de 'verstening' van veel boerderijen in het begin van de 18e eeuw wordt vaak eerst een stenen brandmuur gemetseld. In de eeuwen daarvoor zijn boerderijen gebouwd van met name hout, leem en koemest. Er is dan nog geen scheiding tussen de stal en het woongedeelte. Het dak van boerderij Klein Ruwinkel loopt door tot nauwelijks een meter boven de grond, waardoor de toegang via de zijdeuren onhandig is. Het voorhuis heeft een rieten kap, het achterhuis is met pannen gedekt. De zijgevels van het achterhuis (de deel) zijn in 1965 door Hendrik van den Heuvel hoger opgemetseld. Hierdoor is het dak ook enigszins gelift, zodat een hoogteverschil tussen het dak van het woongedeelte (voorhuis) en het bedrijfsgedeelte (achterhuis) is ontstaan. Begin jaren zeventig van de vorige eeuw heeft Wim van den Heuvel de gehele boerderij van een rietenkap laten voorzien. Het hoogteverschil tussen beide gedeeltes valt hierdoor minder op. Het wolfseind is opvallend breed. De voorgevel heeft een versiering van muizentanden en er zijn restanten van oude isolatoren van bovengrondse elektrische bedrading aanwezig. In die gevel bevindt zich een zolderluik (geen raam) om het graan op zolder te kunnen opslaan. Een dergelijk luik vinden we alleen bij heel oude boerderijen. De bedstedes zijn op de begane grond. Om ruimte voor slaapkamers op de verdieping te creëren zijn later twee dakkapellen gemaakt.
De boerderij is in de tijd dat Gijs van Barneveld er woont niet gemoderniseerd. Pas na zijn huwelijk maakt hij een toilet op de deel boven de grup van de koeien. Voor het doen van zijn behoefte kruipt Gijs daarvoor achter de koeien en zijn zusters zonderen zich af in een naast de boerderij gelegen bosje. Dat de Van Barnevelds hygiëne niet hoog in het vaandel hebben staan, moge duidelijk zijn…Het schoorsteengat dat naar boven toe als een omgekeerde trechter smaller wordt, is zo groot dat Gijs fantaseert dat hij met zijn geweer eens zeven ganzen door de schoorsteen heen

Wim voor de varkensschuren op Klein Ruwinkel

doodschoot…In ieder geval wordt er in het rookkanaal worst en spek gerookt. Het geweer staat overigens ‘s nachts naast zijn bed. Militairen die tijdens een oefening rond de boerderij scharrelen worden met het geweer van het erf afgejaagd. De boerderij is laag en heeft geen verdieping, maar wel een hooizolder. In de voorkamer bevinden zich meerdere canapés. Door een spionnenraam met dik glas (waar je maar van één kant door kunt kijken) kan Gijs zijn knecht in de gaten houden. De Van Barnevelds zijn erg wantrouwend. In de zomer woont de familie in het bakhuis. Later is dit bakhuis afgebroken. De stenen zijn voor het merendeel in een naastgelegen wel weggezakt en weer later bovenwater gehaald. Naast de boerderij is een appelboomgaard. Als Gijs van Barneveld naar de Eikenlaan verhuist, laat Henk van den Heuvel door aannemer Rein van Elst varkensschuren bouwen die ruimte bieden aan ongeveer vierhonderd mestvarkens. De ‘open landhokken’ geven de dieren de gelegenheid zowel binnen als buiten te verblijven. De varkens en het overige vee laat hij door knechts verzorgen die op Klein Ruwinkel gaan wonen. In een periode van nog geen tien jaar hebben o.a. Berend Voskuilen, Evert Hendriks, Marius Boonzaaijer en Arend v.d. Lagemaat de boerderij gerund.

Hendrik van den Heuvel en Reinira Wilhelmina Pieters, 1930

Familie Van den Heuvel. Henk achter het stuur. 1929

Hendrik van den Heuvel wordt in 1908 in Lunteren geboren als zoon van varkenskoopman Job van den Heuvel. Hij trouwt in 1930 met Reiniera Wilhelmina Pieters uit Otterlo. Het jonge echtpaar woont in Lunteren. Later bouwen ze in die plaats een huis met de naam 'De Tortelduif' aan de Postweg waar ze gaan wonen. Dat huis staat er anno 2015 nog steeds. Hendrik treedt in de voetsporen van zijn vader en wordt ook varkenshandelaar. Hendrik en Reiniera krijgen drie zoons: Jaap komt in 1932 ter wereld, hij overlijdt op 33-jarige leeftijd; Hendrik Jan ziet het levenslicht in 1937, hij is 66 jaar oud geworden en Wim van den Heuvel is op 17 september 1944 geboren op de dag van de luchtlandingen van de geallieerden op de Ginkelse hei in Ede (operatie Market Garden). Familie Van den Heuvel verhuist in 1935 naar Ede. Met de varkenshandel gaat het slecht en Reiniera v.d. Heuvel gaat hotel De Posthoorn in het centrum van Ede exploiteren. Tijdens de oorlog is het hotel in 1941 afgebrand. De achter het hotel gelegen kegelbanen worden omgebouwd tot woonhuis annex café. Er is ook ruimte om vee te stallen. Hendrik v.d. Heuvel is ondernemend en begint een drankenhandel. Met bier, frisdrank en gedestilleerde drank probeert hij zijn handel aan de horeca in de regio te slijten. Dat gaat hem goed af. Kort na de oorlog verzet hij de bakens. Samen met Therus Veldhuizen uit de Krommehoek in Scherpenzeel start Hendrik in Ede met de productie van eierkistjes (boxkisten) waarin eieren en kippen naar het buitenland worden geëxporteerd. Zoon Jaap zet intussen de drankenhandel voort. Gloeilampenfabrikant Philips maakt voor het vervoer van o.a. lampen

kartonnen dozen in eigen beheer. Voor het transport van eieren fabriceert Philips ook kartonnen dozen. De multinational is op zoek naar een afzetmarkt wanneer het even wat rustiger is met de afzet van elektronica, zodat de productie van kartonnen dozen niet stil komt te liggen. Philips benadert Hendrik van den Heuvel om de boer op te gaan met de dozen, die een uitstekende vervanging zijn voor de kistjes. Na enige aarzeling zien de meeste eierhandelaars ook de voordelen van het gebruik van de boxkistdozen waarin 360 eieren (12 trays) kunnen. Een handel die Van den Heuvel geen windeieren legt! In 1958 koopt Hendrik boerderij Klein Ruwinkel van Gijs van Barneveld. Hij heeft in Lunteren ook een boerderij, een kippenlegbedrijf met als naam De Pluimhof. Zijn zoon Henk is daar boer. In 1968 doet Hendrik zijn kartonnagebedrijf over aan zoon Wim. In 1970 is Van den Heuvel sr. overleden. Wim neemt dan uit de boedel boerderij Klein Ruwinkel over. Kort daarvoor is het agrarische bedrijf op Klein Ruwinkel definitief beëindigd.

De Tortelduif

Van boerderij tot bungalowpark

Wim van den Heuvel gaat in Ede naar de lagere school, daarna doorloopt hij de mulo. Hij besluit om in de horeca te gaan werken en wordt ober in Duitsland om tegelijkertijd de Duitse taal machtig te worden. De horecadiploma's die hij haalt komen hem ook later goed van pas. Wim werkt een jaar in Düsseldorf en daarna nog twee jaar in de horeca in Ede. In 1966 trouwt Wim met Hennie Kuipers uit Ede. Ze krijgen twee zoons: Wim en Henri. In 1968, als Wim 24 jaar is, vraagt zijn vader hem te komen werken in zijn groothandel in verpakkingsmateriaal. Daar heeft Wim wel oren naar, maar alleen als hij mede-eigenaar kan worden. Als de Coöperatieve Veluwse Eierveling in 1968 van Ede naar Barneveld verhuist, wordt ook de groothandel daarheen verplaatst. Voor de handel is het

Wim en Hennie v.d. Heuvel, 1970

uiteraard wenselijk om met de groothandel dichtbij de veiling te zitten. In Barneveld huurt Van den Heuvel vlakbij de eiermarkt enkele pakloodsen. Vooral kleine orders voor handelaren uit de regio kunnen vanuit de pakloods op de dag van de veiling aan de klanten worden meegegeven. De grote orders worden vaak rechtstreeks vanuit de kartonnagefabriek in Eindhoven per trein of vrachtauto naar de klant vervoerd. Het bedrijf blijft tot 1993 voortbestaan. Twee jaar later komt een eind aan de eierveiling in Barneveld. Als Wim van den Heuvel eigenaar wordt van boerderij Klein Ruwinkel is zijn intentie er een camping van te maken. De Scherpenzeelse gemeenteraad verleent in 1971 toestemming voor het realiseren van een camping[22]. Raadslid Veldhuizen deelt daarvoor in 1969 tijdens een gemeenteraadsvergadering mee dat er rekening wordt gehouden met de belangen van de agrariërs in de omgeving. 'Het kampeerbedrijf van de heer Van den Heuvel wordt een model-camping', zo verzekert hij. In het verslag in de krant spreekt men overigens over camping 'Reewinkel'[23]

Camping Klein Ruwinkel

In 1970 begint Wim van den Heuvel met het realiseren van de benodigde faciliteiten. In de zomermaanden verblijft hij met zijn vrouw en kinderen de eerste twee jaar in de oude boerderij, maar 's winters woont het gezin in Ede. Vanuit de boerderij heb je geen zicht op de camping. Daarom plaatst Van den Heuvel

Koeienstal, 1969

een stacaravan bij de toegangsweg. In 1975 bouwt hij een huis voor het gezin dat ook aan de toegang tot het recreatiepark staat. De koeienstal die naast de boerderij staat, wordt omgebouwd tot kantine annex kantoor en winkel. Op de deel van de boerderij maakt Wim een dames- en herentoilet. Later wordt de winkel uitgebreid en naar de deel van de oude boerderij verplaatst. Om campinggasten te trekken biedt Klein Ruwinkel in 1970 met Pinksteren gratis kamperen aan. De eerste gasten zetten er hun tent op.

SCHERPENZEEL (Gld.)

Nieuwe gezinscamping. KLEIN RUWINKEL nodigt u ter kennismaking uit tijdens het Pinksterweekend gratis te kamperen (car./tent). Bespreek tijdig. Ruwinkelseweg 11, Scherpenzeel (Gld.), Tel. 03497-1986.

Ze komen met name uit Den Haag en omgeving. Bij elkaar staan er dan ongeveer tien tenten op de camping. Kamperen in die tijd is nog vrij primitief. Zo ontbreekt de mogelijkheid om gebruik te maken van elektriciteit. De sanitaire voorzieningen zijn echter zeer modern. Midden op het terrein staat een prachtig betegeld toiletgebouw met een schitterende douchegelegenheid. Blauwe tegels in het gedeelte voor de heren en roze tegels in de damestoiletten. De mond-op-mondreclame over deze voorzienig doet zijn werk, want het aantal gasten neemt sterk toe. Frits Robinson ontwerpt het logo voor camping Klein Ruwinkel. Het op het terrein uitgegraven natuurbad met zuiveringsinstallatie is een belangrijke voorziening. De diepte bedraagt maximaal 140 cm. In 1971 wordt een tweede toiletgebouw aangelegd dat het volgende jaar klaar is. Jongeren vanuit de gereformeerde kerk in Scherpenzeel verblijven tijdens de zomervakantie op de camping en vormen een recreatieteam dat activiteiten voor de jeugd organiseert. Dominee Bos houdt kerkdiensten en bezoekt wekelijks de campinggasten als hij de liturgie voor de dienst bezorgt. In 1972 breidt de camping uit met een tweede veld. Bij de bouwwerkzaamheden assisteert Kees Renes sr. uit Scherpenzeel.

Ansichtkaart, 1970

Kees Renes sr.

Renes is al sinds het moment dat Hendrik van de Heuvel eigenaar wordt in 1958 actief op Klein Ruwinkel en dat blijft hij tot 1987. Zodra zijn kleinzoon Kees Renes jr. kan helpen op Klein Ruwinkel, is hij daar jarenlang vrijwel altijd in zijn vrije tijd te vinden. In 1975 zijn alle kampeerplaatsen bezet. Er komen steeds meer gasten die een seizoen- of jaarplaats hebben. Midden jaren zeventig telt de camping ongeveer 250 seizoenplaatsen en is er ruimte voor vijftig toeristische kampeerders. De camping is in die tijd open vanaf Pasen tot eind september. Er komen steeds meer stacaravans. Ze krijgen waterleiding, elektriciteit en ze worden aangesloten op de riolering. Als extra voorziening op de camping komt er in 1981 een tennisbaan.

Van den Heuvel wil Klein Ruwinkel graag verder uitbreiden en heeft er alle vertrouwen in dat hij daarvoor toestemming krijgt. Op de zaken vooruitlopend, zorgt hij alvast voor een goede infrastructuur. Op een nieuw terrein worden in 1975 wegen geasfalteerd, wordt elektriciteit aangelegd, drainage in de grond gewerkt en worden bomen en struiken aangeplant. Uiteindelijk zijn de vele werkzaamheden voor niets, want door allerlei bezwaren komt de gewenste uitbreiding er niet. In 1983 valt de definitieve beslissing en blijken de investeringen weggegooid geld. Door zandwinning verdient het recreatiebedrijf nog wel wat terug, maar dat weegt niet op tegen de gemaakte kosten. Tussen 1986 en 1992 wordt daardoor een enorm gat gegraven op het terrein van Klein Ruwinkel. Zoon Wim bedient de graafmachine en het zand wordt aan grondverzetbedrijven in de regio verkocht.

Kees Renes jr. en Wim v.d. Heuvel

Bungalowpark

Midden jaren tachtig komen er minder gasten op de camping. Een tendens die landelijk zichtbaar is. Op de lege plaatsen zet Wim van den Heuvel stacaravans neer die hij verhuurt. Dat blijkt een schot in de roos. In 1987 wordt het overdekte zwembad gerealiseerd en dat trekt uiteraard de

nodige gasten. Maar Wim van den Heuvel zinspeelt op meer continuïteit door het jaar heen. Hij wil de camping omtoveren tot een bungalowpark. Dat is een grote verandering en een enorme investering. Hij gaat in zee met Creatief Vakantieparken uit Groningen. Wim wil eerst met de verhuur van stacaravans testen of de samenwerking succesvol kan zijn. In 1989 plaatst hij tien stacaravans op Klein Ruwinkel die Creatief Vakantieparken voor hem verhuurt. Dat is een groot succes. Vijf jaar later staan er ongeveer veertig stacaravans. Creatief Vakantieparken blijkt een betrouwbare partner. Wim van den Heuvel vertrouwt erop dat het bouwen en verkopen van vakantiebungalows succesvol zal zijn. De gasten kunnen sinds 1993 gebruikmaken van een midgetgolfbaan. In dat jaar bouwt hij samen met zakenpartner Dick van Voskuilen uit Woudenberg de eerste twintig bungalows. Van Voskuilen zorgt met zijn bedrijf voor de realisering van een goede infrastructuur op het terrein. De verkoop van de bungalows verloopt niet zoals verwacht: er wordt er maar één verkocht. De andere bungalows houden Van den Heuvel en Van Voskuilen zelf. De verhuur loopt gelukkig uitstekend. Een jaar later verrijzen er dertig nieuwe bungalows op Klein Ruwinkel. De verkoop wordt nu in eigen beheer gedaan i.p.v. door een makelaar. De vakantiewoningen worden in korte tijd allemaal verkocht. Eigenaren mogen een aantal weken per jaar in hun bungalow verblijven. De rest van de tijd moeten de woningen voor de verhuur beschikbaar zijn. Een jaar later, in 1995, bouwt Wim van den Heuvel de laatste 39 vakantiewoningen die hij ook allemaal weet te verkopen. Op een ander deel van het park worden dertig luxe stacaravans geplaatst. In 1996 gaat Creatief Vakantieparken over in Gran Dorado. Zes jaar later wordt het Franse Pierre et Vacances eigenaar van Gran Dorado en Center Parks. Daarmee komen de twee grootste spelers op de Nederlandse bungalowmarkt in handen van hetzelfde bedrijf. De NMA (Nederlandse

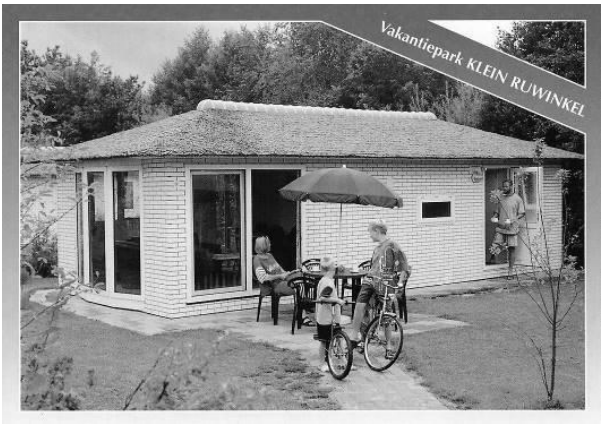

Mededingingsautoriteit) vindt dit een onwenselijke situatie, omdat er zo geen sprake kan zijn van een gezonde concurrentie.
Daarom wordt de voormalige tak van Creatief Vakantieparken verkocht aan Landal Green Parks dat hiermee de grootste aanbieder van bungalowparken wordt. Voor elke ondernemer is het noodzakelijk met de tijd mee te gaan en te moderniseren. Dat geldt zeker voor bedrijven in de recreatieve sector. Een bungalow die aan de eisen van deze tijd voldoet, is eenvoudiger te verhuren dan een woning die enigszins gedateerd is. Wim van den Heuvel wil daarom rond 2005 de vakantiewoningen een facelift geven. Maar hij is niet van alle bungalows eigenaar. Helaas zijn niet alle bungalowbezitters bereid te investeren in modernisering van hun eigendom. Dat is Wim van den Heuvel een doorn in het oog. Hij stelt in een vergadering van de vereniging van eigenaren voor alle bungalows terug te kopen. En zo geschiedt uiteindelijk in 2007, zodat Van den Heuvel nu eigenaar is van alle vakantiewoningen op het park en deze naar eigen inzicht heeft gemoderniseerd. De bungalows zijn voorzien van een nieuwe inrichting, moderne keuken, fris schilderwerk en mooi behang. Bij het bungalowpark horen ook drie villa's die zo zijn ontworpen dat ze gemakkelijk toegankelijk zijn voor rolstoelgebruikers. Ook andere faciliteiten maken deze woningen uitermate geschikt voor mensen met een beperking.

Horeca op Ruwinkel

Al bij opening van de camping kunnen gasten in de kantine terecht voor eenvoudige versnaperingen. Later komt er een snackbar. Als het zwembad in 1987 open gaat dan is er de gelegenheid in de brasserie bij het bad een maaltijd te bestellen. Dat slaat aan en al snel zoekt Wim van den Heuvel naar mogelijkheden om uit te breiden. De voormalige kantine wordt in 1989 omgebouwd tot restaurant en krijgt de naam De Graaf van Ruwinkel. Door

slecht management van twee elkaar opvolgende bedrijfsleiders loopt het restaurant niet goed. Wim van den Heuvel vindt het tijd worden zelf de touwtjes in handen te nemen. Hij organiseert Champagne Brunches. Voor een aantrekkelijk bedrag kan onbeperkt worden gegeten en gedronken. Het is een overweldigend succes. Hoewel de brunches geen financieel gewin opleveren, krijgt De Graaf van Ruwinkel wel een goede naam en daardoor veel gasten. In de begintijd nodigt Wim van den Heuvel regelmatig Frits Robinson uit Scherpenzeel uit om gratis met zakenrelaties te komen lunchen of dineren.

De Graaf van Ruwinkel in de oude koeienstal

Dat doet hij vooral om ervoor te zorgen dat (betalende) gasten niet helemaal alleen in het restaurant zitten te eten. De kost gaat voor de baat uit! Al snel begint het restaurant goed te lopen en je bent alleen verzekerd van een plaats als je ruim van tevoren reserveert.

Als Ron Brandsteder per helikopter de eerste asperges komt brengen, dan levert dat naast publiciteit ook veel klandizie op. In de restaurantgids ‘Lekker’ staat in die tijd zelfs een aanbeveling voor het verkrijgen van een ster. De Graaf van Ruwinkel staat op de kaart en Wim van den Heuvel vindt het de hoogste tijd worden afstand te nemen. In 1993 verkoopt hij de inventaris en goodwill. Het pand verhuurt hij. De nieuwe exploitant verhoogt de prijzen en het aantal gasten loopt terug. Ook als de naam verandert in Baron. Van 1999-2014 heeft het restaurant de naam Mona’s. Verschillende uitbaters hebben het restaurant onder deze naam geëxploiteerd. Sinds kort is een nieuwe eigenaar gestart met restaurant Old Barn. Het pannenkoekenhuis Hans & Grietje is in 1995 door Wim van den

Heuvel jr. geopend op de oude deel van de boerderij. De voormalige winkel is verdwenen. Naast gasten van het bungalowpark komen er ook veel mensen uit de regio een pannenkoek eten. Hij exploiteert ook Barnies waar je sinds 2000 kip en frites kunt kopen.

Wim v.d. Heuvel, Ron Brandsteder en Bert van Aalten (de zingende tandarts)

Landgoed Ruwinkel

Sinds 1 januari 2015 is de samenwerking met Landal Green Parks beëindigd. Van den Heuvel is een particulier ondernemer die graag zijn eigen ideeën verwezenlijkt wil zien. De regels die door Landal worden opgelegd, zorgen ervoor dat gezond ondernemerschap wordt beperkt. De provisie die Landal voor de bemiddeling wil hebben stijgt regelmatig. Bovendien kan iedereen tegenwoordig zelf via internet een vakantie boeken, zodat het niet meer noodzakelijk is boekingen via Landal te laten verlopen. Er kan natuurlijk ook altijd telefonisch worden geboekt. Wim van den Heuvel sr. en zijn echtgenote Hennie zijn niet meer bij de dagelijkse gang van zaken betrokken. Ze hebben het stokje overgedragen aan hun zoons Wim en Henri. Samen wonen Wim sr. en Hennie al weer zo'n twintig jaar in een mooi landhuis dat op het terrein is gebouwd dat aanvankelijk is bedoeld voor uitbreiding van de toenmalige camping. De grote plas voor het huis is het resultaat van het in de loop der jaren afgegraven zand. Wim jr. is in 1965 in Ede geboren. Na de

Henri v.d. Heuvel

Wim v.d. Heuvel jr.

basisschool in Scherpenzeel en voortgezet onderwijs in Amersfoort heeft hij in Groningen een koksopleiding gevolgd. Voordat Wim thuis op het recreatiebedrijf is komen werken, heeft hij als leerling-kok in Motel Maarsbergen gewerkt. Na ongeveer een jaar is hij rond 1985 op camping Klein Ruwinkel gaan werken. Daar heeft hij alle voorkomende werkzaamheden verricht. Nu heeft hij de dagelijkse leiding en is hij vaak te vinden in het pannenkoekenrestaurant. Wim woont op Landgoed Ruwinkel. Zijn jongere broer Henri is in 1971 geboren. Via de basisschool, middelbare school en middelbaar beroepsonderwijs heeft Henri een HBO-opleiding aan de Sociale Academie gevolgd. Daarna heeft hij bij UWV werkbedrijf in Zeist gewerkt. Naast zijn werk voor dit bedrijf is Henri ongeveer tien jaar geleden twee dagen op Klein Ruwinkel komen werken. Sinds 2010 werkt hij fulltime op Ruwinkel. Henri woont in Amsterdam en is nu CEO van de recreatieonderneming waar naast twee vaste medewerkers in de technische dienst ook vijf receptionistes werken. Vijfendertig medewerkers van een schoonmaakbedrijf zorgen ervoor dat de bungalows na verhuur weer worden schoongemaakt.

Klein Ruwinkel, 2014

Henk van Woudenberg
Wim van den Berg

---

[1] HUA; St. Paulus 30, fol. 329; 1415, naesten daghes sinte Martijns dagh. Opvallend is dat de naam in een tiendlijst uit 1416 niet voorkomt. Gezien de volgorde van de lijst zou de boerderij hier Wouterscampe heten. St. Paulus 376, fol. 5; 1416.

[2] Leenboek Huis Scherpenzeel 107, fol. 25; 03-02-1485.

[3] Leenboek Huis Scherpenzeel 107, fol. 29vo; 12-11-1491.

[4] Zij staan vermeld in de boeken van St. Paulus, nr. 34, 37, 38, 40 en Leenhof 166-169, 174. De tiendbezitters moesten op hun beurt weer twee mud rogge en een mud gerst afdragen aan de St. Paulusabdij in Utrecht.

[5] Archief Hervormde Gemeente Scherpenzeel 140; 24-12-1908.

[6] Hof van Gelderland 4744; Graantelling 1566.

[7] Leenboek Huis Scherpenzeel 107, fol. 15; 02-08-1475. Belening van Berkhorst.

[8] Leenboek Huis Scherpenzeel 141, fol. 128vo; 04-05-1617. Belening van Berkhorst.

[9] Leenboek Huis Scherpenzeel 141, fol. 102vo; 14-03-1609.

[10] Leenboek Huis Scherpenzeel 121 fol. 36; 25-02-1668.

[11] Recht. Arch. Scherpenzeel 3; 18-10-1669; 20-03-1671 en 16-10-1671.

[12] Genoemd in: Recht. Arch. Scherpenzeel 4; 26-08-1726.

[13] Leenboek Huis Scherpenzeel 143 fol. 82,83; 14-09-1711.

[14] Leenboek Huis Scherpenzeel 144 fol. 37; 04-01-1735.

[15] Westerholt 277; ontvangst 40e en 50e penning, 09-02-1785.

[16] Leenboek Huis Scherpenzeel 145 fol. 169; 10-01-1785 (maaggescheid) en fol. 171vo; 09-02-1785 (uitkoop).

[17] Leenboek Huis Scherpenzeel 146 fol. 141; 15-11-1790. Westerholt 277; ontvangst 40e en 50e penning, 26-01-1791.

[18] Leenboek Huis Scherpenzeel 146, fol. 203vo; 25-06-1795.

[19] Notarieel Scherpenzeel 4135, nr. 41; 09-10-1862.

[20] De Holevoet, 26-06-1925

[21] De Nieuwe Holevoet, 07-09-1963

[22] De Vallei, 21-01-1971

[23] De Vallei, 23-12-1969

✂----------✂----------✂----------✂----------✂

Ondergetekende, Dhr./ Mevr.: _____

Straat en huisnummer: _____

Postcode + woonplaats: _____

E-mailadres: _____

geeft zich op als lid van de Vereniging "Oud-Scherpenzeel" tegen een contributie van € 15,00 per jaar.

Handtekening: _____

Colofon

Voorzitter	: W. van den Berg Stationsweg 357a 3925 CB Tel. 033.2772183		
Vice-voorzitter	: Mevr. M.G. de Wijs-Koning Industrielaan 36	3925 BE	werkgroep documentatie Tel. 033.2771409
Secretaris en 2e Penningmeester	: Mevr. J.E. Schuur : Roeterskamp 2e	3925 WC	Tel. 033.2588677
Penningmeester	: H.J. Beulenkamp Kostverloren 3	3925 TW	Tel. 033.2772403
Archivaris	: P. Valkenburg		Tel. 0318.540124
Leden	: H.J. van der Hoeff Vlieterweg 76	3925 GC	Tel. 033.2772125
	: J.H. Rauw Burg. Heijsingel 34	3925 LP	Tel. 033.2771452
	: M. Wassen Kamillelaan 5	3925 RG	Tel. 033.2773320
Homepage	: www.oudscherpenzeel.nl		
Webmaster	: M.A. Wigtman		Tel. 033.2772973
Ledenadministr.	: A. Brummel St. Annakamp 2	3925 LL	Tel. 033.2772927

Contributie : De contributie bedraagt € 15,00 per jaar.

ING bank : NL74 INGB0004073464 t.n.v. "Vereniging Oud-Scherpenzeel" te Scherpenzeel.

Archief : Documentatiecentrum, Burg. Royaardslaan 5, (in het Koetshuis). Geopend september t/m mei, elke dinsdagavond van 19.00 uur - 21.00 uur. Bovendien op dinsdagochtend en -middag na afspraak met de heer P. Valkenburg of mevr. M.G.de Wijs-Koning.

Redactie	: M. van den Berg Oosteinde 7	3925 LA	Tel. 06-25417782

ISSN: 1573-527

van Asselt

ACCOUNTANTS & BELASTINGADVISEURS **SINDS 1946**

DRIEBERGEN 0343-516741 - SCHERPENZEEL 033-2862566

WWW.ASSELT.NET